

תת"ע 5262/01/20 - קלונימוס גריינימן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 5262-01-20 מדינת ישראל נ' גריינימן
תיק חיצוני: 61118831041

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	קלונימוס גריינימן
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 11.2.2020.

המבקש קיבל דו"ח מסוג ברירת משפט שמספרו 61118831041 המייחס לו עבירה של עצירת רכב ליד תמרור 437 המסמן מקום חניה לרכב של נכה בניגוד לתקנה 72(א)(16) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 ביום 26.1.2019.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו הקנס המקורי בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל הזמנה לדיון, לא באמצעות דואר רגיל ולא באמצעות דואר רשום, ומשכך לא הופיע לדיון שנקבע בעניינו. לטענתו מאז קבלת הדו"ח, במשך כשנה וחצי התקשר מספר פעמים לברר באשר לפנייתו ונענה על-ידי הנציג במשטרה כי היא בטיפול.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי ההזמנה לדיון נשלחה לכתובתו של המבקש באמצעות דואר רשום, אולם חזר בציון ההערה "לא נדרש". לטענתה, די באישור המסירה לפיו ההזמנה לדיון נשלחה לכתובתו הנכונה של המבקש וחזרה בציון הערה זו וכי המבקש לא עמד בנטל ההוכחה כי לא קיבל את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו.

דיון

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל הזמנה לדין ומשכך לא התייצב לדין שנקבע בעניינו.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 :

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל** מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 **עו"ד קריב נ' מדינת ישראל** מיום 20.1.15).

גם בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44א לתקנות די להראות כי נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום.

דהיינו, אם הוכיחה המשיבה כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין, חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

על פי אישור המסירה, שנמצא בתיק בית המשפט, ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו של המבקש, "רשב"ם 19, ירושלים", אולם חזרה בציון ההערה "לא נדרש" ביום 17.2.2019.

דבר הדואר "לא נדרש" על ידי המבקש, דהיינו מדובר במצב בו ההודעה לסור לסניף הדואר ליטול את דבר הדואר נשלחה לכתובתו של המבקש אך הוא לא ניגש לקבלה. במצב מעין זה יחשב המבקש כמי שההודעה הומצאה לו כדין ועליו הנטל להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו (עפ"ת 20229-12-17 **חזן נ' מדינת ישראל** מיום 2.1.18 ורע"פ 3698/17 **יוספוב נ' מדינת ישראל** מיום 7.5.17).

טענתו הכללית של המבקש לפיה לא קיבל לידיו את ההזמנה לדין אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. סתירתה של חזקה המסירה טעונה ראיה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי העלאת טענה בעלמא כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר לידי (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם**

מיום (25.3.2018).

יודגש כי המבקש לא טען שכתובתו שונה מהכתובת אליה נשלחה ההזמנה לדין.

טענות המבקש לפיהן ממועד קבלת הדו"ח, במשך כשנה וחצי, הוא התקשר למשטרת ישראל על מנת לברר מה עלה בגורל בקשתו, נטענו בעלמא ללא ראיות ו/או אסמכתאות התומכות ומבססות אותה לרבות תצהיר.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקשת כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותה בדין.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (24.4.2018)).

במקרה שבפניי המבקש לא העלה כל טענה באשר לחשש לעיוות דין שעלול להיגרם לו.

בנוסף, על אף בקשת המשיבה להשית על המבקש כפל קנס הושת עליו הקנס המקורי בלבד הקבוע לצד העבירה בה הורשע בסך 1,000 ₪.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ו סיוון תש"פ, 18 יוני 2020, בהעדר הצדדים.